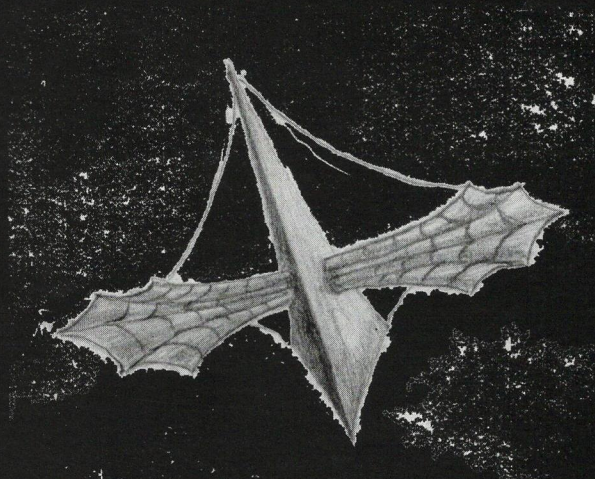

αντι-λεξικό

της καθημερινής ζωής

Το αντιλεξικό της καθημερινής ζωής είναι πρωτοβουλία των απόγονων των βανδάλων. Κυκλοφορεί και διανέμεται δωρεάν κάθε δυό μήνες. Η έκδοση αυτή είναι ανοιχτή σε όποιον και όποια θέλει (με ένα μικρό κείμενο, με ένα σκίτσο, με μία φωτογραφία, με δυό λέξεις...) να μιλήσει, να ειρωνευτεί ή να ουρλιάξει για όσα συμβαίνουν γύρω, νευρικά, ανταγωνιστικά, εχθρικά, αντιλεξικά...

διεύθυνση επικοινωνίας: Τ.Θ. 31265, 10035, Αθήνα

...Σήκωσα τ' ακουστικό κι' άφησα το κέρμα στη σχισμή. Υπάγορευσα τον αριθμό.

-Ναι;

-Ελα Φοξ; εδώ είμαι...

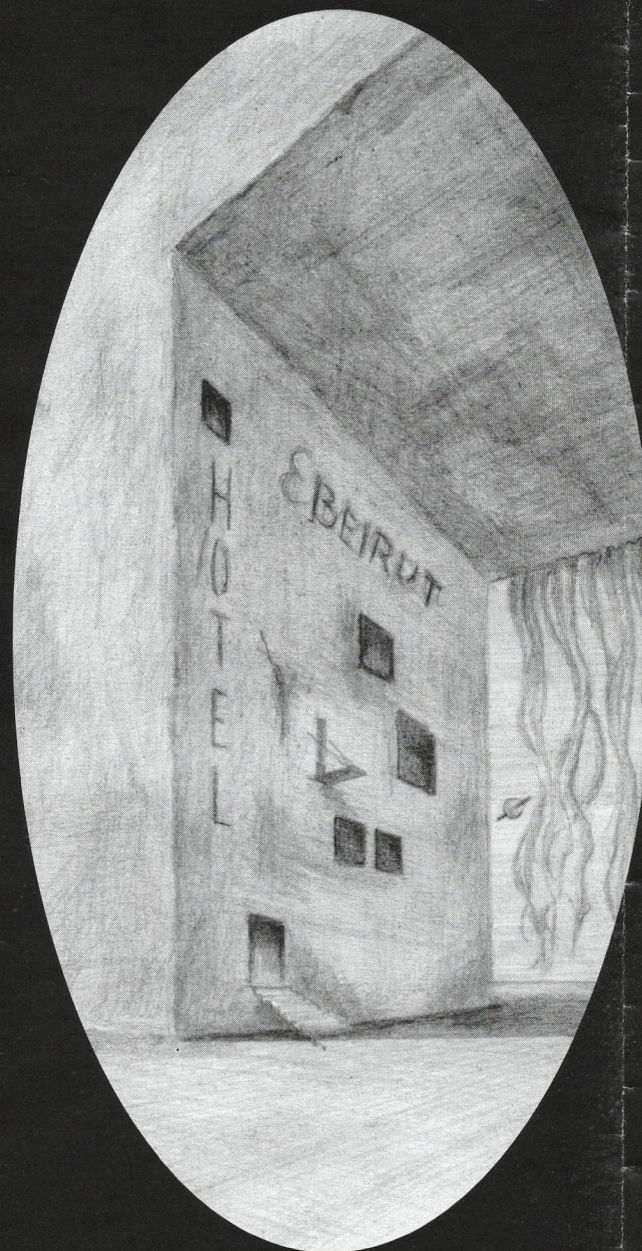
-Το βρήκες εύκολα;

-Ε, όχι και τόσο! Κανείς δε το 'ξερε μ' αυτό το όνομα. Ολοι μου λέγανε πως δεν υπάρχει τέτοιο ξενοδοχείο. Στο τέλος πέτυχα έναν παππού, ευτυχώς...

-Χμμ... έπρεπε να το φανταστώ. Ξέρεις, όταν έγινε Μπεϊρούτ απο Γιουρόπα είχε κόψει πολύ ο κόσμος. Τα τελευταία χρόνια είναι ζήτημα αν έχει πατήσει ψυχή εκείπέρα... Θυμάσαι που σου 'λεγα; έχουνε αλλάξει οι καιροί Νολλέμ, έχουνε αλλάξει...

-Τέλος πάντων. Τί κάνω τώρα;

-Έχει μπροστά ένα καφενείο... είχε τουλάχιστον. Κάτι πρέπει να έχει μείνει. Περίμενε εκεί, δε θα 'ργήσω...

(Η ίδια παιχιδιάρικη, μισο ειρωνική φωνή... Θυμάμαι όταν τον είχα πρωτογνωρίσει, σε ένα καφενείο στο Κάϊρο, πριν δώδεκα (ή δεκατρία;) χρόνια. Αυτή η αδιόρατη υποψία ειρωνίας στο βλέμμα του και στη φωνή του με έκανε καχύποπτο.

-Και τί δουλειά είπες ότι κάνεις;

-Περιπέτεια. Γενικά. Πληρώνομαι για να οδηγώ βαρεμένους κυρίους και κυρίες σε περιπέτειες.

-Δε καταλαβαίνω...

-Είναι απλό. Υπάρχουν πολλοί που πληρώνουν για να ταλαιπωρηθούν μιά βδομάδα ή πέντε μέρες στην έρημο. Ξέρεις, άνθρωποι καλοβαλμένοι, κουρντισμένοι όλο το χρόνο, αμερικάνοι, ευρωπαίοι, γιαπωνέζοι, ότι μπορείς να φανταστείς, που έρχονται εδώ για να χαθούν, για να φοβηθούν... εννοείται με κάποια ασφάλεια. Ε, εγώ τους πουλάω και την περιπέτεια και τη σιγουριά. Καλά δεν είναι;

-Τί κάνεις δηλαδή;

-Τους φορτώνω σε ένα τζίπ για παράδειγμα, χωρίς τίποτα μαζί τους. Λίγες κονσέρβες, νερό, τα βασικά. Είναι υποχρεωμένοι να με ακούνε. Και ανοιγόμαστε...

-Ανοιγόσατε.... πού;

-Οποudήποτε. Παίρνουμε ένα δρόμο, μιά κατεύθυνση, ύστερα τελειώνει ο δρόμος και εγώ συνεχίζω...

-Δεν έχεις σχεδιασμένο δρομολόγιο;

-Οχι! Μου αρέσει το τυχαίο... Αρκεί να μείνουμε ζωντανοί... Αυτό είναι...

-Δηλαδή σε πληρώνουνε για να τους ταλαιπωρήσεις; Και δε το μετανιώνουνε στο δρόμο;

-Δε ξέρω τί κάνουνε... Εγώ παίρνω τα λεφτά μπροστά έτσι κι' αλλιώς. Μπορεί να φοβούνται, αλλά πληρώνουν για να με εμπιστεύονται... Και ξέρεις τώρα; είναι όλοι τύποι που άμα πληρώσουν δε κάνουν πίσω... Να, μιά φορά τουμπάρισε το τζίπ. Δε πάθαμε τίποτα, αλλά έσπασε το μεταξόνιο. Μείναμε τέσσερεις μέρες σε μιά σπηλιά, χωρίς κουβέρτες, χωρίς τίποτα, μόνο με νερό -μας βρήκανε στο τέλος τυχαία. Ευτυχώς!

-Και πόσο πληρώνουνε;

-Εξαρτάται πόσο καιρό θέλουνε να τραβηχτούνε. Το λιγότερο δυό χιλιάδες δολάρια το κεφάλι... αυτό είναι μιά μικρή διαδρομή βέβαια, τέσσερεις-πέντε μέρες.

-Και το "Φοξ";

(Γέλασε ειρωνικά) - Αλεπού... Αλεπού...Τί άλλο;

Τον ξαναπέτυχα μετά απο δυό μέρες, στο μπαρ ενός ξενοδοχείου, στο κέντρο.

-Λοιπόν Φοξ, αν κατάλαβα καλά, πληρώνεις για να οδηγείς οπουδήποτε...

-Κάπως έτσι...

-Ακόμα και χωρίς επιστροφή;

-Πάντα υπάρχει ρίσκο σ' αυτές τις ιστορίες...

-Και μπορείς να πας μέχρι πού;

(Σήκωσε αδιάφορα τους ώμους) -Ανάλογα με το τί πληρώνεις...

-Μπορείς να πάς κάποιον στην άκρη του κόσμου, ας πούμε;

(Εβαλε τα γέλια) -Δεν φαίνεσαι μεθυσμένος... άρα είσαι τρελλός, έτσι;

-Μπορεί... Αλλά μπορεί να είναι απλά περιέργεια.. Λοιπόν;

-Πληρώνεις; Τί πληρώνεις;

-Οτι χρειαστεί...

-Τη ζωή σου... Τη ζωή σου; Τη βάζεις κάτω;

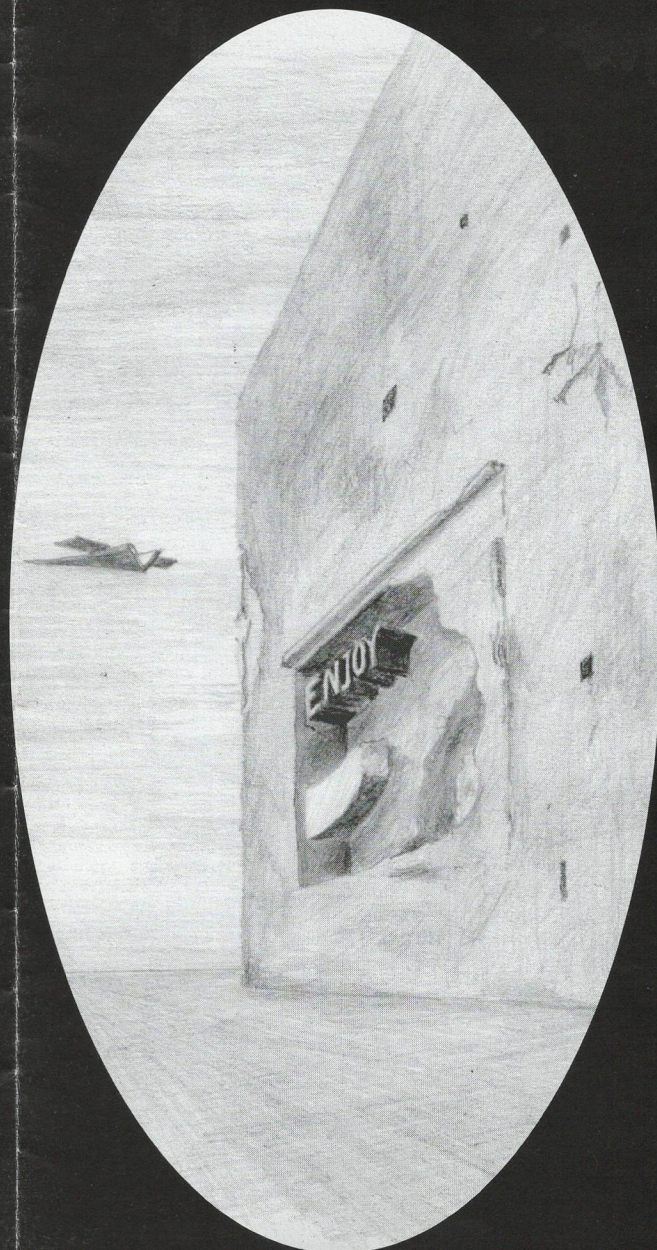
-Ναι.

-Ενδιαφέρον.... Πότε φεύγουμε;

-Οχι τώρα. Οχι τώρα Φοξ. Πρέπει πρώτα να τελειώσω μερικά πράγματα.

Εβγαλε απο το πορτοφόλι του ένα τετράγωνο χαρτονάκι.

-Πάρε τη κάρτα μου. Οποτε το αποφασίσεις ψάξε με. Αν δεν έχει βρεθεί άλλος τρελλός σαν εσένα μέχρι τότε, μπορεί και να σου κάνω τη χάρη.

Τη κάρτα του τη βρήκα πριν δυό μήνες. Τον πήρα τηλέφωνο -με θυμόταν

-Τί έγινε Νολλέμ;.. Ζεις;

-Ακόμα. Θυμάσαι τη πρότασή μου;

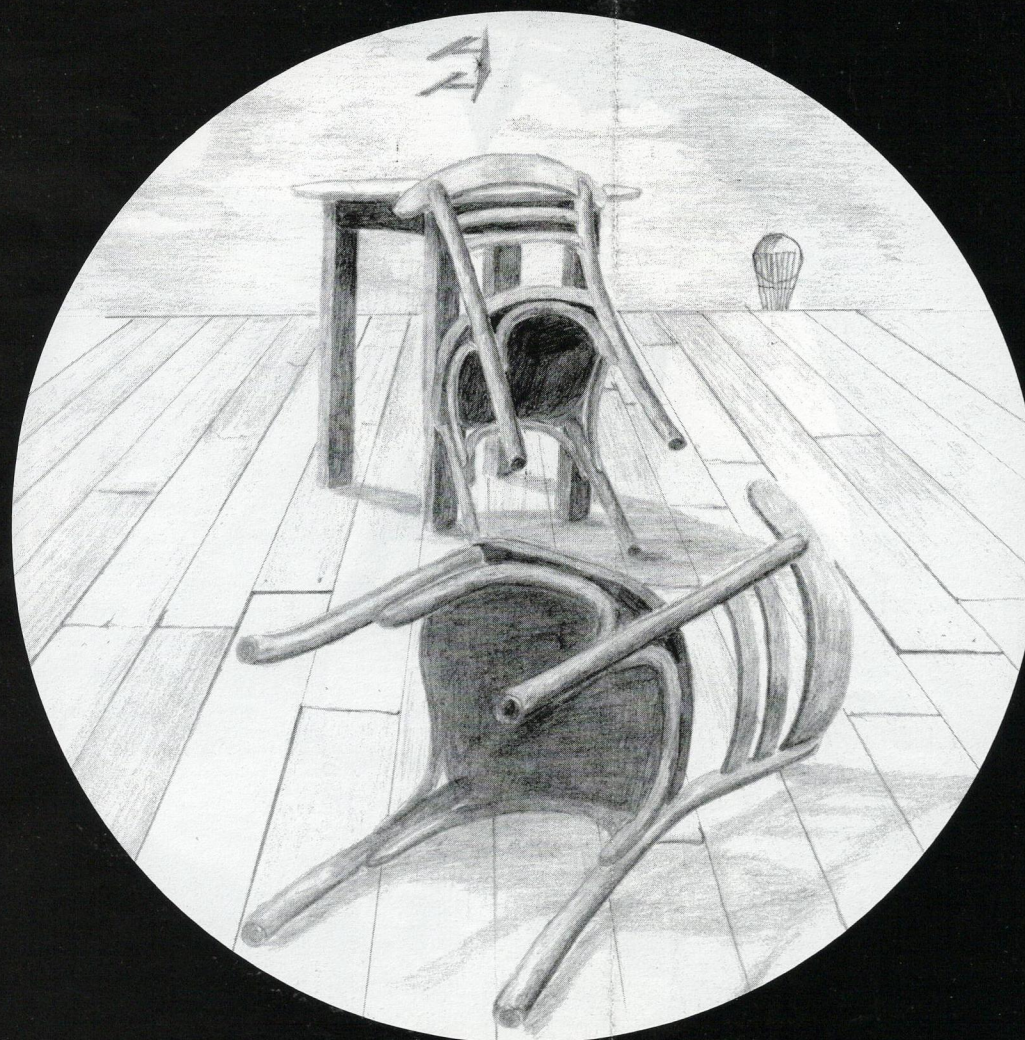
(Εβαλε τα γέλια. Η ίδια ειρωνική φωνή, λιγάκι πιο βαριά ίσως, αλλά με την ίδια περιπαιχτική διάθεση) - Εσύ τη θυμάσαι;

-Ναι... Λέω πως τώρα είμαι ελεύθερος...

-Γιατί όχι λοιπόν... Ξέρεις Νολλέμ έχουν αλλάξει οι καιροί. Τα παρατήσα κι' εγώ εδώ και κάτι χρόνια. Τους βαρέθηκα. Τώρα χαζεύω στα καφενεία... αλλά... αλλά γιατί όχι Νολλέμ;

-Που θα σε βρώ λοιπόν;

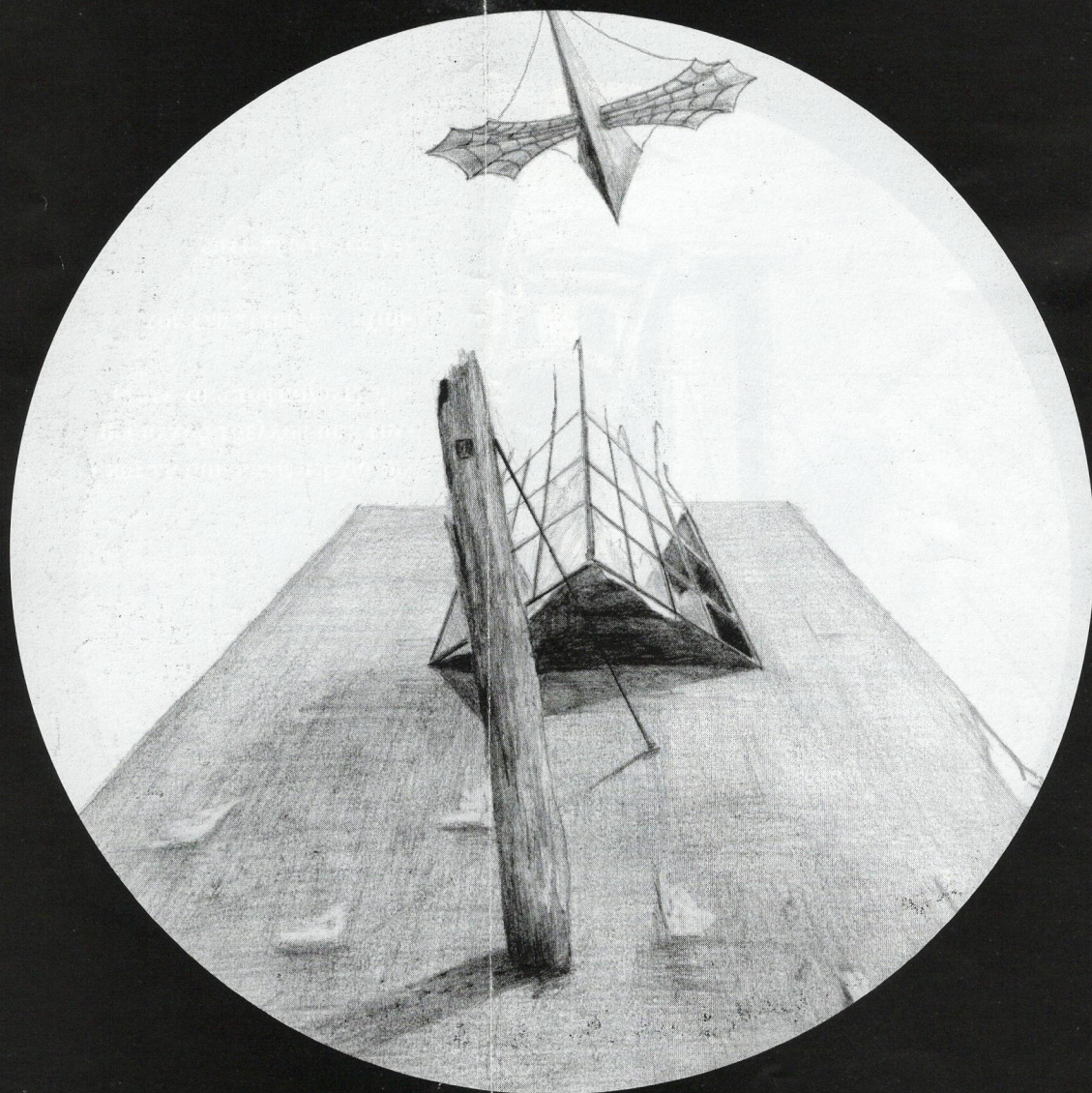
-Δε χρειάζεται να έρθεις μέχρι εδώ. Ψάξε να βρεις το ξενοδοχείο Μπεϊρούτ -δεν σου λέω περισσότερα, ψάξε τους καταλόγους ξενοδοχείων, ψάξε όπου θες, κάτι πρέπει να κάνεις και σύ τέλος πάντων. Μόλις φτάσεις τηλεφώνησέ μου.

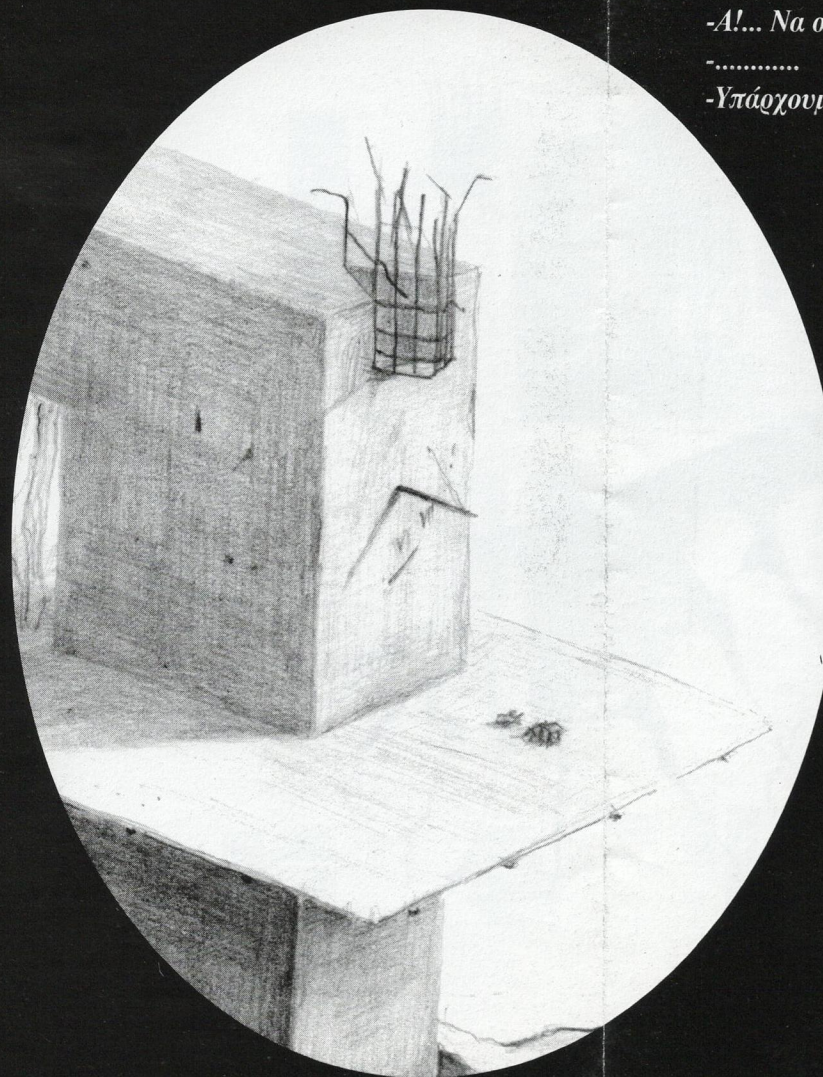
Το ότι δεν υπήρχε ψυχή στο ξενοδοχείο ήταν σίγουρο. Το ζήτημα ήταν αν υπήρχα εγώ, το ξενοδοχείο, ο Φοξ, ή αν είχα πηδήσει κιόλας σε κάποιου το όνειρο. (Τον εφιάλτη μήπως;)

Σήκωσα τη καρέκλα, έκατσα και τεντώθηκα. "Αν υποθέσουμε" άρχισα να σκέφτομαι φωναχτά "πως δεν υπάρχω πλέον, τότε πραγματικά εδώ είναι η άκρη του κόσμου... Αλλά αν το ότι δεν υπάρχω είναι απλά μιά υπόθεση που κάνω, σαν ανύπαρκτος, τότε και η άκρη του κόσμου είναι μιά υπόθεση... Άρα" κατέληξα ανακουφισμένος "ας αφήσω την απάντηση στον Φοξ".

Με 'να φύσημα το ανεμοπλάνο του προσγειώθηκε στη ταράτσα του ξενοδοχείου...

-Λοιπόν Φοξ τον ξέρεις το δρόμο;
-Το δρόμο; Ποιό δρόμο;
-Για το τέλος του κόσμου...
(Γύρισε και με κοίταξε. Σήκωσε το φρύδι με το τρόπο του: θα γελάσω μαζί σου μιλώντας σοβαρά)
-Λοιπόν Νολλέμ, ξέρεις τί ξέρω; Ξέρω αυτό που ήξερα πάντα: βγές έξω και φύγε... Δρόμος δεν υπάρχει -τον φτιάχνεις εσύ...
Πώς σου φαίνεται η διαδρομή;
(Ήταν η σειρά μου να σηκώσω τους ώμους)
-Πληρώνω... και δε σκοπεύω να κάνω πίσω...
-Θαυμάσια. Σήμερα πληρώνω κι' εγώ.
-Πληρώνεις κι' εσύ;... Γιατί;
-Στο 'πα Νολλέμ. Οι καιροί έχουν αλλάξει. Δε ξέρω τί έχεις κάνει εσύ. Εγώ τη ζωή μου τη χόρτασα. Αλλά πάντα με πληρώνανε -με εννοείς, έτσι; Θέλω μιά φορά να πληρώσω κι' εγώ. Να μπώ στη φάση απο την άλλη πόρτα.
-Δε φαίνεσαι μεθυσμένος... άρα θα πρέπει να είσαι τρελλός...ε;
-Μπορεί... Μπορεί όμως να με κόλλησες τη περιέργιά σου.
-Α!... Να σε κολλήσω και την απορία μου;
-.....
-Υπάρχουμε Φοξ; Τώρα, εδώ.... υπάρχουμε;

- Ω! ναι!, ξέρω: υπάρχει το ξενοδοχείο Μπεϊρούτ, πρώην Γιουρόπα; Υπάρχει ψυχή εκεί μέσα; Υπάρχει η άκρη του κόσμου; Υπάρχει ο Φοξ, ένας βετεράνος οδηγός της περιπέτειας και της απώλειας; Υπάρχει το ανεμοπλάνο του που απογειώθηκε; Υπάρχεις εσύ μέσα Νολλέμ;... Ε; Αυτή είναι η απορία σου;

- Παράξενη σου φαίνεται;

- Παράξενη; Οχι... απλώς μάταιη... Μάταιη ερώτηση, και ξέρεις κάτι; Βαριέμαι τις μάταιες απαντήσεις.

- ...Και δεν απαντάς.

- Έχουμε φύγει φίλε μου. Έχουμε φύγει. Κι' όταν φεύγεις, ποτέ να μην μετριέσαι μ' ότι άφησες. Κλάψε ή γέλα γι' αυτό, αλλά μη μετριέσαι μαζί του. Γιατί αυτό που αφήνεις σου λέει πάντα πως δεν υπάρχουνς πιά. Καταλαβαίνεις; Η απορία σου είναι η εκδίκηση της μνήμης σου ... αλλά έχουμε φύγει φίλε μου....πληρώσαμε το εισητήριο... και βαριέμαι τους μάταιους ελέγχους....

